

ГИМНАЗИЈАЛЦИ

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ
САВА ШУМАНОВИЋ У ШИДУ

Шид • Новембар - 2010. • Година VII • број 21.

ПОЗДРАВ ПРВАЦИМА

Дошао је један септембар. Последње лето вашег раног детињства је минуло. Постали сте средњошколци, закорачили у један нови свет, помало другачији од оног на који сте навикли. Пред вама су нове чаре, али и нови изазови. Од вас се сада очекује више одговорног понашања, више озбиљности у испуњавању обавеза, више самопоштовања и поштовања других. Ипак, то не треба да вас плаши.

Лица која су вам сада непозната, брзо ће постати ваши блиски пријатељи које ћете имати за цео живот. Биће ту када буде најтеже, да заједно прегурате оне слатке муке које школовање неминовно носи са собом. Не треба да се плашите. Све је то део вашег одрастања и чудноватог, дивног преобрађаја у људе; одрасле, самосвесне, достојанствене, заслужне да носе име человека. Закорачили сте у младост која је најлепши део живота и треба то да искористите. Дружите се, излазите, смејте се и певајте... Али не заборавите да управо у овом периоду градите темеље свог будућег живота. Зато озбиљно схватите године које су пред вама и не пропуштајте могућности које вам се нуде. Драги прваци, добро дошли!

Оливера Ђулић, IV-3

Прец једним уметничким делом

Високо бледо чело, правилне прете лица. Портрет жене. Ништа необично, рекао би неко. Сликари често сликају женске портрете. Али не овакве и не овако. Ово је изванвременско дело пред чијом величином су остали немоћни и многи велики умови.

Све то ми пролази кроз главу док гледам портрет Мона Лизе, тајанствене становнице Лувра, нама доступне само преко репродукција мање или више успешних. Из тамне позадине избија светли лик. Тужан меланхоличан поглед загледан у даљину, у мене, кроз мене, и све то заједно. Осмех лебди у угловима усана. Да ли се смеши на неког, да ли покушавају да је насмеју или се она сама нечег присећа? Тајна ће остати неразјашњена, нема одговора на то питање. Волела бих да се мени једног дана укаже прилика да покушам да је разоткријем. Осећам да ћу се портрету враћати јошмного пута. Руке су спокојно прекрштене, линије шаке и руку доведене до савршенства, очараја њихова лепота. Ко је била ова жена? Зашто на мене делује тако смирујуће њен лик? Као да је однекуд знат. Пожелим да уроним у тајанствени предео иза њених леђа, тако нестваран. Куда ли води путељак? Кроз тајанствену шуму или директно у небо?

Тајанствена слика коју су многи волели, само Луј XV мрзео и привремено иселио из њеног места у Лувру.

Непролазно уметничко дело, кажу историчари. Сада зnam и зашто. Управо зато што сваки пут, при сваком погледу изазива осећања, наводи на размишљање, подстиче на трагање...

Софija Матић, I-2

Прец једним уметничким делом

Многа уметничка дела плene лепотом, снагом, бојом, обликом, али најјачи утисак на мене је оставила грађевина храма св. Саве на Врачару.

Велелепна грађевина, огромна у својој лепоти и сјају, скоро нестварна пред којом посматрач остаје без даха. Подсећа нас на то колико је непролазна стваралачка моћ проткана знањем и умећем: архитеката, грађевинаца, иконописаца... Некада су на том месту Турци спалили тело нашег великог учитеља и просветитеља св. Саве. Претње и страх Турака су још више ојачали дух српског народа. Из пепела је никла нова нада и жеља Срба да подигну храм свом светитељу. Године су пролазиле, ратови и невоље пустишили домове, али је уз велики рад, знање и вољу народа на целу са патријархом Павлом, саграђен је храм. Централна купола са великим златним крстом, сваком путнику намернику жели добродошлицу. Отвори полукружног облика, као ниска бисера, равномерно су распоређени испод купола. На њима се буде први источни сунчеви зраци. Поред централног улаза, с бочних страна на снежно-белим стубовима, су постављене мање куполе с крстовима. Унутрашњост храма није довршена. У свечаној тишини, уз звуке духовне музике и мирис тамјана, благо нас посматрају очи светаца са иконама. У подне се оглашавају звона. Лепоту облика и боја употпуњује хармонија звука, јасног и одважног као овaj народ.

Храм св. Саве је место окупљања музичара, песника, слукара и свих људи добре воље. Светлост у тами незнања и духовни споменик будућим генерацијама.

Јелена Ђилас, I-1

Лепота је видљива, али недостижна и незафржива

Учимо што хоћемо, зnamо што можемо, али једно не смемо научити да лепота припада појединцу и даје он злоупотребљава.

Лепота се одувек звала Божанство, она - чија жеља је била жеља Богова, стоји као капија на излазу и улазу овог света.

Прича о лепоти нема ни почетка ни краја, она ће увек остати недоречена. Једноставно, она увек може оно што жељи. Унела је благост међу људе, знала је да уништи злобу. Лепота је и мајка и сестра, владарка, државница, научница и уметница, књижевница, сликарка, оперска дива и спортисткиња којој се диви цео свет.

Од постојања до данас траје вечита утакмица и ривалство између лепоте и нас људи коју жељимо за себе. Ни највећи умови је неће никада десифровати, а боље и да не покушавају.

Лепота је непредвидива, узбудљива, о њој су испевани милиони стихова и написане најлепше песме.

Тaj феномен подстиче машту и веће је чудо од свих светских чуда. Када помислимо да је прича о њој негде при крају, она ту тек почине.

Бојан Поткрајац, 1-2

Била сам импресионирана

Некада нам се деси да пред уметничким делом останемо без даха. Погоди нас истинитост неке реченице, поистоветимо се са неким књижевним ликом, осетимо причу коју нам доцарава играч својим покретом, препознамо живот исклесан у камену мајсторском руком скулптора, задржавамо дах док траје музика која нас је понела... Заиста је лепо то доживети. Ипак, за мене постоји нешто још лепше, још снажније-дати, поклонити уметност.

Нисам посебно талентована, али откад знам за себе, волим да играм. Због тога сам члан једног од најбољих културно-уметничких друштава у Србији, "Свети Сава" Шид. Сваки наступ је леп, али само се неки дуго памте. Мој први одлазак у другу државу. Само путовање је било занимљиво. Другог дана нашег боравка у Пловдиву, у Бугарској, учествовали смо на Међународном фестивалу фолклора. Последните смо провели у дефилеу, односно шетајући улицама града, свака држава представљајући своје ношње. Пало је веће и дошао је ред на оно што смо сви чекали, концерт. Место одржавања је амфитеатар из античког периода, што свему даје посебну чар. Рефлектори су упаљени, оркестар на свом месту, даске, публика, све је спремно. Први тактови и, ево нас на сцени.

У мени само позитивна треша, тај добро познати осећај. Док сам на бини, ништа не боли, ништа не смета, не омета. Играј. Имам осећај да је свет стао. Само музика, као некада давно, и ми у ношњама као некада наши стари. Ту је и публика, која употребљавају слику, мени незаборавну. Једна за другом нижу се игре и долазимо до последње у кореографији, када се ритам музике убрзava, а са њим и ритам мој срца. Не толико због напора колико због узбуђења које долази до врхунца. Публика не престаје са аплаузом, већина је на ногама, сви смо одушевљени. Завршавамо, али, они траже још. Спремни на то, настављамо. Играјмо пред неколико хиљада људи и атмосфера која влада је неописива. Излазим са сцене пуне утисака.

Највише ме весели што таквих фестивала има све више, као и младих заинтересованих за фолклор. Није то само-изађеш на бину и играш. То је упознавање традиције, културе, обичаја, начина живота наших предака. Ношња, песма, игра - сваки крај има нешто своје, нешто посебно, вредно упознавања и ужињавања. Наравно, ту су и незаборавна дружења, нова познанства, чак и љубави.

Задовољство које ме испуњава је неизмерно. Уживам у сваком наступу, али овај у Пловдиву је био заиста посебан. Често га се сетим, са жељом да све поново доживим.

Лидија Стојецки III-3

Пред једним уметничким делом

Прошао је и први дан јесени, хладан и тмуран. Угасио се и последњи бледи зрак уморног Сунца. Тамномодро небо почеле су освајати мале, али сјајне звезде. Ови густи ројеви златних пчела већ су започели свој небески лет. Њихова блистава светлост јуначки се пробијала кроз густу крошњу старог храста обасјавајући моју собу. Поглед ми је био уперен ка малој, плавој, отвореној књизи пожутелих листова. Полако, на прстима, приближила сам се старој књизи и почела да читам. Била је то песма "Подне" Јована Дучића. Одједном, без звука и најмањег шума, као ношена музиком која се подиже лако и носи високо и далеко, кренула сам на необичан пут, пут песме.

Нашла сам се на малом острву пуном високих чемпresa, борова и светлозелених палми. Шуме раскошних олеандара украсавале су ову мирну природу дајући јој изглед величанствених рајских вртова. Младо, жарко Сунце из трене у трен свој јарки жути оргтач пресвлачило је у горећу букињу која мења и небо и море. Бели, праменасти облачци нежно су додиривали тиркизно море и неприметно се стапали са њим. Слан мирис воде титрао је над златном, пешчаном обалом мешајући се са мирисом хрди и рибе. Све је тако тихо и тако савршено. Једино што се чује је лагана, умирујућа песма таласа и слаб крик сребрног галеба. Сва та лепота и чистота у мени буде мир и спокој. Овај склад природе сваки пут назива исту бујицу осећања, никог не остављајући равнодушним.

Звук хладног ветра прекинуо је моју машту, све је постало другачије, стварно. Опет сам се нашла у слабо осветљеној соби, а острву и мору није било ни трага. Али једино што се није променило су моја осећања која су из дана у дан све јача и јача.

Аутор: Александра Матић II-3

Била сам импресионирана

У животу сам често била импресионирана неким особама, књигама, сликама, градовима, пределима. Али највећи утисак на мене је оставила слика Саве Шумановића „Берачице“.

Једног ведрот септембарског дана одлучила сам да посетим галерију „Сава Шумановић“. Самим уласком у огромну просторију пуну слика у мени се пробудио осећај дивљења. Прошетала сам по пејзажима наше околине и далеког Париза, али поглед мије привукла слика огромних димензија и јарких боја.

На тој слици је мотија бербе у богатом сремачком винограду на падинама Фрушке горе. Док је посматрам са дивљењем размишљам о том лепим женама које су биле способне за све послове. У њиховим погледима откривам срећу. Импресионирана сам како је Шумановић успео да нам дочара не само њихову лепоту, него и то како се осећају. Што дуже посматрам слику тако се свет око мене губи, на крају остајемо само она и ја. Приближавам се слици, са радозналошћу и дивљењем пратим сваку боју, сваки покрет четкицом. Не знам тачно колико дуго сам је посматрала, али није ми било довољно. Врло радо сам отишla још пар пута поново да је видим и сваки пут у мени се буде нека нова осећања и све више сам импресионирана.

Мислим да ме више ни једна слика неће толико задивити и импресионирати као слика Саве Шумановића „Берачице“. Увек кад сам јој близу осећам се некако другачије, занесено, заборавим на све. Зато ћу је још пуно пута погледати.

Јована Видић 1-2

Јелена Живковић III-3

Поздрав првацима

Поздрав првацима

I - 1 разред

Одељењски стварешина Душан Лукић,
Гимназија - оштави смер

I - 2 разред

Одељењски стварешина Бранислава Павловић,
Гимназија - оштави смер

1. Божић Јована
2. Болић Немања
3. Вукшић Наташа
4. Вукшић Раде
5. Вученовић Петар
6. Вучковић Јована
7. Гаруновић Лука
8. Гргић Лука
9. Дамјановић Јована
10. Дмитрашиновић Сања
11. Добрић Милан
12. Допуђ Гордана
13. Билас Јелена
14. Зельковић Јована
15. Илић Јелена
16. Илић Мирослава
17. Костенац Јована
18. Крајновић Душан
19. Крстоношић Бојан
20. Миличевић Вања
21. Мишчевић Гордана
22. Мравик Милош
23. Санчанин Јована
24. Сердар Стеван
25. Станисављевић Јована
26. Станић Милана
27. Старчевић Тамара
28. Стојчевић Бојана
29. Харамбашић Сара

1. Боддиш Кристина
2. Боддиш Ненад
3. Болманац Тамара
4. Брајушковић Вук
5. Васић Тамара
6. Видић Јована
7. Дупало Љиљана
8. Ђумић Милош
9. Жигић Ненад
10. Кнежевић Дејана
11. Ковач Магдалена
12. Колар Јелена
13. Марић Теодора
14. Марковић Тијана
15. Матић Софија
16. Миљановић Надежда
17. Мирило Милош
18. Поткрајац Бојан
19. Радин Александар
20. Радојевић Живан
21. Ранисављевић Аница
22. Тепавац Тијана
23. Трбић Милан
24. Фурик Драгана
25. Џуња Бранислав
26. Шаркановић Јована

Поздрав првацима

I - 3 разред

Одељењски стварешина Даница Гајић,
Гимназија - оштавши смер

Поздрав првацима

1. Бибић Сава
2. Валентировић Ангелина
3. Валентировић Драган
4. Валентировић Оливера
5. Вурдеља Тамара
6. Ђукић Теодора
7. Јањиш Александра
8. Кантолић Тамара
9. Клисуринић Урош
10. Кнежевић Ненад
11. Лупић Александар
12. Лупић Игор
13. Милановић Стефан
14. Милинковић Зоран
15. Митровић Маја
16. Момчиловић Маја
17. Опачек Ана - Марија
18. Опачек Кристина
19. Парчетић Мирела
20. Пејић Урош
21. Петровић А. Јелена
22. Петровић Б. Јелена
23. Пешић Дејан
24. Радисављевић Никола
25. Радојчић Снежана
26. Стокић Јована
27. Ступавски Тања
28. Шинка Душан

ЕКОНОМСКО ОДЕЉЕЊЕ

I - 4 разред

Одељ. стварешина Јелисавета Тушић,
Гимназија - смер - економски техничар

1. Белан Мелита
2. Бојчић Томислав
3. Вуковић Марија
4. Гледић Страхиња
5. Данчеловић Драгана
6. Ђукић Стефан
7. Жигић Биљана
8. Кањух Тања
9. Каражић Милица
10. Ковљен Биљана
11. Колаја Никола
12. Кукуљ Мирјана
13. Лукић Милана
14. Марковић Јована
15. Милиновић Драгана
16. Мирковић Александра
17. Нанић Милица
18. Николић Славица
19. Нонковић Вања
20. Павловић Гордана
21. Павловић Јован
22. Павловић Катарина
23. Петровић Вељко
24. Поповић Младен
25. Провчић Маја
26. Савић Кристина
27. Секула Јована
28. Стругало Никола
29. Субић Милана
30. Тривунчевић Љиљана
31. Ђосић Немања

Мотиви љубави, бола и смрти у балади "Хасанагиница"

"Жалостна пјесанца племените Асан-агинице" је првобитни назив једне од значајнијих, ако не и најзначајнија, наша прва записана песма, која припада тачно одређеном времену и одржава то време на посебан уметнички начин. То је једна изузетна балада или епско-лирска творевина, која се темељи на казивање у причи, те је пројекта многим осећајима и покреће многе моралне, уметничке и психичке дилеме у Европи, али и читавог света.

Живот као апстрактни појам изузетно је тешко објаснити или описати, јер се о њему може толико пуно причати. Тако и балада "Хасанагиница", усуђујем се рећи, представља "само кап у мору", која на неки начин говори о животним збивањима, ситуацијама, васпитању и хуманизацији човека. Како и сам живот носи низ судара, непредвидљивих и непредвиђених поступака, својих и туђих, тако и ова балада се јавља у великом броју верзија. У њој је описано једно животно искуство, које учестало прате мотиви љубави, бола и смрти. Живот, поред своје кристално-беле стране, носи нажалост и ону прну, рђаву, коју многи поистовећују са судбином, што свакако можемо видети у једном личном искуству Хасанагинице и њене породице. Та потресна трагедија у балади, по моме мишљењу, се јавља као последица конзервативних склоности и схватања, али и патријархалног друштва које се јавља у том времену. Међутим, сплет догађаја и сами узроци те породичне трагедије, која вас просто не може оставити равнодушне, и данас су мистични за књижевне теоретичаре и критичаре. Једна светла тачка у песми је мотив љубави. Љубав као јако, изузетно важно и свакако потребно осећање које није везано ни за место, ни за време, у песми прима калуп мајчинске љубави. Наиме, Хасанагиница испољава изузетно велику љубав према својим двема ћеркама, двојици синова и свом тек рођеном детету. Иако у то патријархално време жена није смела да испољава своја осећања, Хасанагиница на неки начин крши то правило и просто симболише речи: мајчинска љубав и то шта значи бити "права" мајка. Бол, тај непријатни и често ненајављени осећај се како у животу, па тако и у овој балади преплиће узимајући свој данак. У балади бол је покорила готово све ликове. Муж Хасанагинице, Хасанага, осим што осећа физички бол, због претрпљених "љутијех рана", свакако осећа и онај други психички бол, због којег тера своју жену од "рода и двора бјела". Тај страшан осећај се јавља као ланчана реакција и код Хасанагинице, а самим тим и код њене деце, од којих она бива одвојена. Главни кривац тог немилосрдног осећаја је несхватљиво одвајање мајке од њене деце. То може бити сурова истина, али никако не сме бити помирљива! Како лепа реч и гвоздена врата отвара, исто тако сурова реч и реч затрнована мржњом може сламати и невина срца. Да је то чињеница, говори балада у којој Хасанагиница услед упућених сурових и тешких речи од стране свога мужа бива погођена, сломљена срца, те она на крају умире...

Ова изузетна балада "Хасанагиница" на најупечатљивији начин описује стварни живот и омогућује нам да повучемо паралелу између лепе, беле и рђаве, тамне стране живота. Једноставно речено: "Неком је живот мајка, а неком маћеха".

Пејак Ђорђе III-3

Размишљам

Различите врсте уметности буде у нама различита осећања и размишљања о животу и свету у којем живимо. Уметник у своје дело уноси своја осећања и своје мисли. Ствара нову слику света настојећи да и код нас изазове естетска осећања и да нас импресионира.

Уметничко дело које на свакога оставља веома снажан утисак је највећа песма Лазе Костића "Santa Maria della Salute", најлепша љубавна песма српског романтизма. Четрнаест година је сазревала у њему, и написао је годину дана пред смрт, као последњу исповести и покајање.

Једна конкретна жена из реалности, коју је много волео, прешила је у његов сан и постала идеална драга. Након њене смрти, његова љубав расте, а она постаје свето, божанско биће, чија лепота се пореди са лепотом цркве Госпе од Спаса.

Она је за њега вила са погледом којим би „свих васиона стопила лед“. Њихова љубав је огромна и искрена. Ипак, то није билоовољно, због превелике разлике у годинама. Након смрти своје драге, Костић доживљава душевни лом, који је приказан васионским размерама. Криви себе, јер мисли да је, бежећи од младости и лепоте, је узроковао смрт вољене жене.

Ипак, унутрашња драма у песнику се разрешава тиме што му се она јавља у сну, који сад постаје јачи и битнији од јаве. Они су у духовној вези, и он ипчекује смрт, јер зна да ће га то одвести до ње, и да ће опет бити заједно, али овога пута на месту где нема разлике у годинама, где нема предрасуда. Њихова љубав је сада највећа, и приказује се као космичко прокимање.

Песник поред лепоту своје вољене жене са лепотом храма, чиме доказује да његова љубав нема границе.

Прео једним уметничким делом

Велика дела, разбацана свуда по свету, блешиште као сунца, а у нашем граду највише сјаји галерија слика "Сава Шумановић".

Сава Шумановић и његова дела су ми веома близка. Често посећујем галерију јер тамо проналазим посебан мир и инспирацију. На зидовима галерије можемо видети сва годишња добра. Честа инспирација су му била бербе, вечерњи облаци, купашице у потоку, трешње, руже, расцветали багреми, плаве Русинке са својим халјинама нежних боја и топлим очима, мртве природе и широки сокаци, кроз које је толико пута пролазио идући у лов на лепе пејзаже. Од свих слика у галерији највише ми се допадају "Берачице". Оне привлаче пажњу својим форматом и крупним женским фигурама, које саме причају своју причу. Када станем пред њих осећам се као део слике. Дванаест крупних жена приказаних на три композиције које чине једну велику целину. На њима сунце сија као да је најлепши дан у јуну. Симболи хришћанства су такође видљиви. У позадини је зрело жито које симболизује тело Христово, а у корпама се налази грожђе које има симбол крви Христове. Порука где је спас као да зрачи из берачица. Њихова отворена уста не певају, оне се моле, неке с' погледом у небо. Једна од њих, сагнуте главе гледа у земљу док су нама окренута њена чиста стопала. Уметник је био свестан времена у ком је живео, зато је насликао жене јер су оне тада имале мање права него данас. Свет слике коју ствара и настаје је уметнику најважнија на свету. Зато су данас његова дела ту да сведоче о непролазности једне идеје и великим таленту.

Сава Шумановић је завршио свој земаљски живот и отишао у вечност, а нама је оставио највеће благо, своја уметнилчка дела.

Смајић Милош I-3

Јована Дамјановић I-1

УТИСЦИ • УТИСЦИ • УТИСЦИ • УТИСЦИ • УТИСЦИ

Моји утисци у новој средини

Одрастање сам одувек сматрала више проблемом него решењем. Сваког секунда оно је постајало већи. Сваки рођендан гледала сам као опомену да се удаљавам од безбрежног детињства и примичем се непознатим светом одраслих. Време је одлазило у неповрат и то је било поразно. Једноставно сам завидела Петру Пану коме је пошло за руком да га заустави.

Улогу сличну рођенданској имао је и почетак нове школске године. Сваког септембра, заједно са милионима вршњака прелазила сам на виши степеник. Ево меса како стојим при врху и гледам у последња четири која воде до врата за непознат свет. Осећам страх али и огромну знатижељу која узбуркувала све у мени. Нико не може да зна шта га жека иза његових врата.

Време до њиховог отварања, за које сви старији упорно и без изузетак тврде да не пролетети, проводићемо у новој средини, новој школи. Мој избор био је гимназија. Мислим да је јошрано да тврдим да ли је био прави. Чула сам толико различитих мишљења оних који су је завршили л оних који јошиду у њу. Још увек немам све потребне информације да формирим своје мишљење. Чини се тешко, али који почетак није? "Навићи ћеш се", говоре ми. Када се осврнем на прве дане испуњење страхом и неизвесношћу и упоредим их са садашњим схватим да можда има истине у тој тврђњи. Још увек осећам нелагоду због велике промене. Све упуњују на то да ће године које долазе бити као велика борба за останак. Преда мном се појавио напоран брдовит пут чије ће крешење захтевати много труда. Ипак, охрабрујућа је помисао да нећу бити сама на том путу. Увек ћу имати велику подршку породице, али поред тога имају другове из одељења који ће корачати упередно са мном. Делићемо и сузе и смех. Надам се да ћу увек имати ослонац међу њима и потрудићу се да ја то будем увек за сваког од њих. Нисмо се још у потпуности упознали, то захтева више времена, али чини ми се да смо добар скуп. Суђено нам је да заједно проведем време до отварања врата непознатог света и испунимо га лепим успоменама које ћемо носити заувек са собом.

Надам се да ће ми гимназија и сви у њој пружити своје потребно знање, искуства и доживљаје који ће ми бити од велике помоћи и важности у остатку живота.

Оливера Валентировић, I-3

Моји утисци у новој средини

Стигао је и тај дуго ишчекивани септембар. Јутро је, спремам се за школу, за први разред ГИМНАЗИЈЕ "Сава Шумановић" и у мени се преплићу разни осећаји, да ли сама не знам како се осећам.

Да ли је то страж или само позитивна тема од нове средине? Не знам. Од таквог осећаја још више паничим, вртим се у круг, желим нешто да питам родитеље, а ништа их не питам. Збуњена сам и непрестано гледам на сат. Бројим минуте, секунде и већ сам у школи.

Први дан сам упознала неколико професора, пријатеља и схватила сам да није требало да будем први узнеਮирана због ружничких прича о професорима, које су старији гимназијалци причали само да би нас уплашили и да бисмо се осећали забуњено. Професори су уствари само нормални, обични људи који желе да нам пренесу знање и да нас посаветују и нису "страшни" и не желе нам лоше. Већину другара сам већ познавала, са некима сам се тек упознала и спријатељила.

Од првог дана па све до данас лепо сам се и пријатно осећала у школи, нисам долазила у непријатне ситуације и желим да тако остане до краја. Полако се привикавам на нову средину и не желим да је менjam. Мислим да имамо добро професоре, као и одељенског старешину и да треба да будемо задовољни што идемо у најбољу школу, која пружа најбоље предзнање за сваки факултет и да ове године нашег живота треба да посветимо школовању, а за све остало ће увек бити времена.

Као што лепота пролази, тако и време и оно се не може зауставити, може се само на добар или лош начин искористити и зато треба да слушамо старије људе као што су наши родитељи и професори, који своје време посвећују нама, а њихов успех или неуспех треба да нам буде опомена да сада када смо најснажнији и најздравији будемо и најпаметнији.

Тамара Вурдеља, I-3

Моји утисци у новој средини

Последњих дана распушта са узбуђењем и неизвесности сам одбравао дане до почетка школе. Размишљао сам које ћу нове другове и другарице упознати и који ће ми професори предавати. Иако нисам знао шта ме чека, имао сам осећај да ће наредне четири године бити велика прокретница у мом животу.

Ноћ пред полазак у школу првео сам размишљајући о новој средини која ме очекује. Нисам много спавао, јер сам имао чудне лептирире у стомаку. Ујутро, када су сунчеви зраци обасјали моју собу, био сам још нервознији. На путу до школе, освртао сам се не били видео нека позната лица. Никога нисам срео. Испред гимназије сам схватио да морам да контролиšем трешу, па сам храбро ушао у овај храм знања. Мислим да никада нећу заборавити узлазак у учениницу са пуно нових лица од којих многа нисам познавао. Како су се смењивали часови и представљали професори, биваш сам опуштенји. Тај први дан у школи ми је пролетео као трен. Нову школу сам брзо заволео. Допада ми се што у гимназији постоје разне секције и активности, на којима ћемо се дружити и стицати нова сазнања. Свиђају ми се идеје о посети галеријама, а радују ме и екскурзије, по којима је гимназија позната. Професори се труде да нам поред градива укажу и да нас науче важним моралним вредностима, као што су рад, одговорност и поштовање. Улажу огромне напоре да би нас примили да једног дана постанемо паметни и успешни млади људи.

Ниједног тренутка нисам имао дилему око уписа у Гимназију „Сава Шумановић“. То је моја прва жеља и она ми се остварила. Ова школа има одличан рејтинг, што потврђују генерације и генерације успешних људи који су је похађали. Поносан сам што сам и ја постао ученик ове школе.

Александар Лупић, I-3

O. Korekuti

Моји утисци у новој школи

Будим се у сунцем обасјано септембарске јутро. Данас почиње школа. У мени много помешаних осећања. Помало са тремом али и радозналошћу, шта ли ме све чека, кренуо сам ногу пред ногу ка школи. Па, баш и нисам журио...

Улазим у учениницу жамор и граја ме полако враћају у стварност и ја осећам како ми је све боље и боље... Срећем позната лица. Препознајем другове, са тренинга, ха, па то је мој свет, мој пријатељи. Није изгледа лоша ова Гимназија као што сам у први мањ мислио. Нелагоде полако нестаје и осећам се сигуранје. Упуњујемо једни другима стидљиве осмехе и по коју реч а онда, као лавина покујају реченице, досетке и ученицима I-3 разреда коначно се заори смех. Дошли смо језљи знања, свесни да морамо доста учићи али наравно увек ће бити времена за одмор и забаву. Завојило је звонио за први час. Врата се отварају и улази разредна, осмех на уснама и топли поглед добродошлије упућен сваком појединачно, откровило је и оне залеђене у последњој клупи. Изгворене пријатеље речи испуниле су учениницу, грејући нас и пружајући веру да је Гимназија "Сава Шумановић" управо она права школа за нас.

Пред нама је пут дуг четири године. Уз нас су професори, спремни да нам олакшају и помогну у том ходочашћу стицања знања и одрастања. Знам да ћемо заједно успети у томе.

Дани пролазе и утиси се слажу, ово је мој други дом. Кроз ову школу су прошли моји родитељи, брат и сестре, ујаци и стрици. Причали су ми о згодама и бригама, о стеченом знању, са сетом у очима сећали се првих љубави, остварених и неостварених.

Дакле плејјада ликови и успомена дишне кроз ходнике ове поносне школе дуги низ година и једног дана ће неки нови ѡаци то исто доживети.

Стефан Милановић, I-3

ТИМНАЗИЈАЛАЦ – ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ТИМНАЗИЈЕ *САВА ШУМАНОВИЋ* У ШИДУ

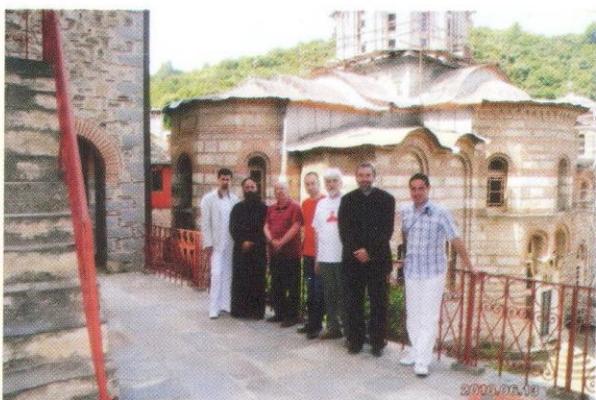
ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ

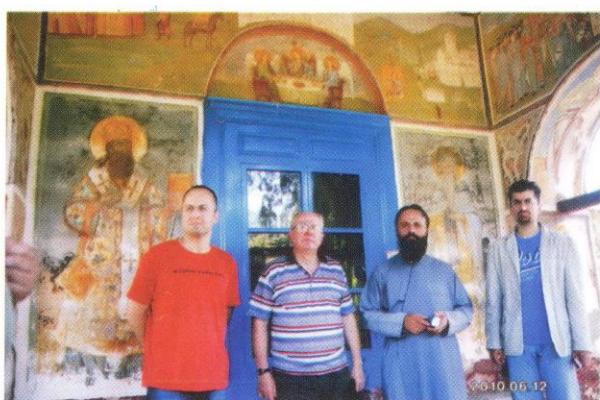
Посета манастиру Лелић

Делегација борачке организације из Адашеваца на спомен обележју у Шумарицама - Крагујевац

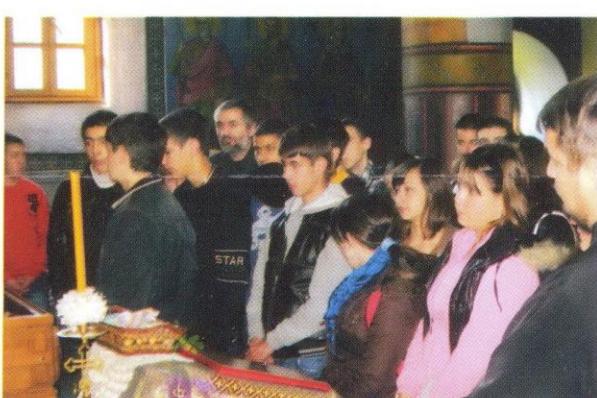
Света гора манастир Хиландар

Света гора манастир Хиландар

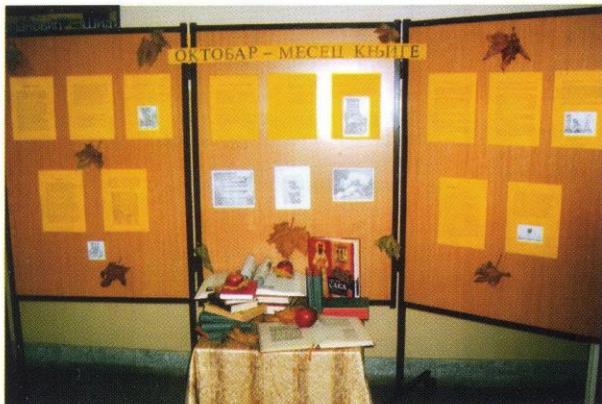
Света гора манастир Хиландар

Манастир Лелић,
пред моштима Светог оца Николаја Српског

ТИМНАЗИЈАЛАЦ – ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ТИМНАЗИЈЕ *САВА ШУМАНОВИЋ* У ШИДУ

ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ • ДОГАЂАЈИ

Радна акција трећих разреда

Хиландар

ПОРУКА БРАТСТВА

„Својим духовним доброма, Хиландар тежи да помогне сваком којеска благодатну снагу ове Светинje, а првенствено потомцима Свегог Саве и Свегог Симеона, правоверних Србима, како онима у Отаџбини, тако и онима који су ван ње, расејани по свету.

Хиландар зна за једну легитимацију својих ходочасника и потомака Свегог Саве, а то је легитимација православног исповедања вере и настојања да се поважно живи.

Наравно, Хиландар не затвара своја врата ни онима који немају такву легитимацију: онима који, због некакве политичке опредељености, неке или не смеју да се представе као правоверни Хришћани и припадници рода Србскога.

Такав став Хиландара је схватљив, јер, свака политичка опредељеност, истовремено значи ограничавање или потпуно гашење хришћанске љубави, према оној страни која јој је идеолошки супротна. Опредељивањем за једну или другу такву страну, Хиландар не само што би престао бити парче неба на земљи, него би тим потпинирао раздор међу Србима који, показало се, често и нису у стању да сагледају колико су их сјета и људске слабости складале да се међусобно чак и мрзе.

Стога је једна порука из Хиландара: упорно радите да међу Србима зацари љубав, слога и једномслије. Гледајмо таквим духовним дубином, свакоме може постати јасно да Хиландар мора да има исту вредност и код Срба у отаџбини и код Срба ван ње. Другачије не може бити, јер у овој Светинji се данонико молимо за спасење свих”.

Искуство

Свако време носи своје бреме, па тако и ово наше. После колебања око избора уписа средње школе, коначно сам одлучио да се упишем у Гимназију "Сава Шумановић" у Шиду и могу вам рећи да нисам погрешио. Улазећи у просторије ове школе у мени се појавила зебња и страх од нових професора, новог градива и друштва које ме ту чека. Постепено је све дошло на своје, упознао сам дивне професоре и праве другове. Време је пролазило, а зебња и страх су нестали. Нашао сам се у малом разреду, окружен омладином која је ту дошла из више места наше општине и врло брзо смо нашли заједнички језик и започели другарство које траје и данас, а надам се да ће се наставити и у будуће. Велики страх и бојазност код мене, иако сам имао одређено предзнање, су постојале у односу на градиво и професоре који ме чекају у новој школи. Жељан знања и волјан да учим прионуо сам у нове радне обавезе, изненађен пријатно радом наших професора који су са великом стручношћу и лакоћом преносили своје знање нама, њиховим ученицима. Могу рећи, дакле, да овде не постоји само бубање и оно "кућа-школа, школа-кућа" већ и нешто много, много вредно, оно што ће остати негде дубоко у нама, а то су заједнички сати и сати проведени са нашим друговима и професорима размењујући међусобно знања, искуства и поштовања. Свако од нас може да се пронађе у једној од бројних ваннаставних активности. Оне се и одржавају да се изрази талент код сваког од нас. Управо и те секције омогућавају приближавање како ученика тако и професора. Сати проведени на тим активностима доносе радост и растерећење од свих свакидашњих обавеза. У мојим, а вероватно и мислима мојих другова биће урезана и путовања на која смо одлазили у току ових протеклих школских година.

То су свакако осим одлазака у позоришта, бројна спортска такмичења и такмичења знања и одлазак на матуралну екскурзију коју су нам организовали врло успешно наши професори, а одобрili наши родитељи.

И тако знање се полако, али сигурно стиче, активности и дешавања се дешавају, а време пролази.

И ево ме у четвртој завршној години Гимназије "Сава Шумановић". У срцу пуно утисака, а на лицу сете, јер близу се растама и одлука куда даље. Али не треба се плашити, јер знања и снаге имамо, само јошмало среће, па да све буде како треба.

Срђан Станић, IV-1

УТИСЦИ • УТИСЦИ • УТИСЦИ

Моји утисци у новој средини

Добро је, постао сам напокон гимназијалац и почела је нова школска година. Једва сам чекао да прође распуст и да све што ме чека видим својим очима.

Имао сам утисак да сви људи око мене желе да ми утерају страх у кости. Шта су ми све причали?! Како је тешко, како су наставници страшни и немилосрдни, како су они све то једва преживели... Једној маминој, досадној другарици рекао сам да сам упознат са детаљима, али не, она је упорно претеривала са својим негативностима, па сам морао да јој кажем да сам чуо да од деце праве шницле. Напокон је захутала и оставила ме на миру. Веровао сам својим родитељима који су исто похађали ову школу и познају већину наставника. Рекли су ми да су наставници квалитетни, да ће ме добро научити и да се они нису постидили свога знања када су отишли на даље школовање. Неизвесност, трета и страхови пали су у воду већ првог дана. Уобичајена гужва и гуркање на ходницима. Простране и сунчане учионице.

Табла, слика Светог Саве, катедра, клупе и добре, тапациране столице као привилегија. Једино сам се изненадио салом за физички, или сам ја порастао или су је направили малу, али нема везе. Неке другове и другарице познам, са некима сам ишао у основну школу, са некима у забавиште, а неколико њих први пут видим. Први утисци су сјајни, сви су природни, опуштени, духовити и што ми је важно нормални - нема неких екстрема, ако могу тако да кажем. Надам се да ћemo бити добро друштво и пријатељски одрадити све што се од нас очекује. Наставници су, неки мање, неки више интересантни. Мислим да и њима као и нама треба време да се упознамо и ослободимо резервисаности. Свестан сам да ова школа није обавезна, да су критеријуми високи, да има пуно предмета и да има пуно да се учи.

Искрено се надам да ће све бити добро. Доживљавам ово као један огроман изазов који треба савладати уз подршку родитеља и професора, само што сам ја главни актер.

Сава Бибић, I-3

Моји утисци у новој средини

Нова, прва, и једина реч којом се описује све, и све каже да је ново. Међутим, сада знам и осећам да сам и да јео те средине, постала је моја.

Време је криво. Оно ме је натерало да будем ту. Због њега сам део овог новог света. И све ми је познато и близко: и друштво, и друг у клупи, и зидови, и сваки травка у дворишту, па опет, ново. Ипак, страно и далеко... Међутим, не бринем се. Јуди воле ново, деца воле ново, биће ми све близко. Биће ми, надам се, породица, али, као да не могу да схватим да сам у Гимназији ја! Само се стално враћам са оним искуством са временом, и надам се да ово неће брзо проби. Јер, ово ми се срећи, Одговара ми. Само да се потпуно приближим срцу овог другог дома, људима. Оним људима које не знам, чак и, делом, разреду, али пре свега са онима који ме уче, пазе, дисциплинују. То је најважније, људи. Увидео сам, да ћу се најлакше приближити радом. Он ствара, и разара све, и како каже Доситеј Обрадовић:

"Учени људи не постају брзо као пећурке на ледини." И сваки дан са радом, може да пружи испуњење, да уживам у школи. Као да одзванају речи - учим ново, знам ново и све се претвара у једно стабло пуно плодова. Тако ће постати огледало моје личности и међусобно ћемо се поносити и стопити у једно: Гимназија ће бити мој понос, аја ја.

Највећу лепоту и значај представља осећај да сам и да ја постао део ове породице, стварности која ми отвара нова врата и чини уступак да од непознатог препознам познато.

Драган Валентировић, I-3

Моји утисци у новој средини

Први септембар сигурно ће остати један од најзначајнијих дана у мом животу.

Свансуло је још једно лепо јутро. За мене је овај дан представљао нови почетак, баш онакав какав сам желела. Док сам корачала према новој школи разне мисли су ми се мотале по глави. Приче старијих ѡака који су ми говорили како су професори строги, а градиво тешко. Иако сам имала позитивну трему, храбро сам закорачала у гимназију која носи име нашег сликарка Саве Шумановића и због тога сам поносна. Ушла сам у учионицу, док је први зрачак сунца улазио кроз прозор и обасјао мој помало збуњујући изглед лица. Све ми је било непознато. Осећала сам се изгубљено као у лавирину који нема краја. Сада, након неколико недеља проведених у овој школи, могу рећи да сам срећна што сам изабрала баш ју. Упознала сам нове другаре и професоре који су ту да нам помогну како бисмо што боље савладали градиво. Све оне приче о гимназији сада су далеко иза мене јер ништа није тешко ако се уложи мало труда и воље.

Надам се да ћу после четири године с осмехом на лицу рећи како сам била ученица Гимназије "Сава Шумановић" и врло радо се срећати првих школских дана проведених у овој школи.

Јована Дамјановић, I-1

РАЗМИШЉАМ

Јесмо ли деца или људи

Колико пута сам чуо реченицу: „Мали, ниси више дете“. Питам се зашто ми то говоре? Да ли сам већ одрастао? Како ли је само прошло то време?

Понекад се сетим како је било лепо то неко рано детињство. За сваки проблем ту су били мама и тата да га реше. А сад ме сматрају одраслим, одговорним за своје поступке. Питам се, да ли сам одрастао? Колико у животу треба да прођем, колико проблема треба сам да решим, кроз какве ситуације би требао проћи да би стварно одрастао једног дана. Не, ја то још нисам ја сам још увек дете. Лепше су ми оне реченице: "Деца су, пусти их". Међутим, кад погледам око себе, не видим баш нешто много људи. Све у свему многи људи се често понашају као деца, многи мисле да се све њихове грешке као и дечје, могу исправити. Неки од њих могу да угрозе туђе животе. Други одлучују о туђим животима, о нечијој срећи, или породици, и што више размишљам о њима видим да су баш они деца. Не знам да ли су их учили да се њихове грешке не исправљају лако. Због њихових грешак други испаштају и пате. Таквим "људима" бих поручио: "Не будите деца јер наша будућност зависи од вас". Све што се данас дешава није дечија игра, то су много сложени проблеми које не може свако да реши и такве грешке се не бришу. Ја бих још мало воље да будем дете, да не морам да размишљам шта ћу сутра. А људима бих поручио. Не терајте нас да одрастамо брзином светlosti, да би исправљали ваше грешке и да би овај свет учинили болим.

Будите одговорни и одрасли због нас, због ваше деце и пустите нас да још мало уживамо.

Страхиња Гледић, I-4

Јесмо ли деца или људи

У периоду живота у коме се тренутно налазимо моји вршњаци и ја, тешко је рећи да ли смо деца или људи.

У једном тренутку ми смо деца, а већ следећег минута понашамо се као зреле и одговорне особе. Свако од нас проживи моменте када се понаша као дете из вртића и ради ствари које нису примерене нашем узрасту. Али ипак, такође свако од нас је довољно одрастао да доноси зреле одлуке и закључке. Још увек нас много тога веже за дечији свет, али смо упућени у теме и проблеме везане за свет који се око нас налази и то нас чини одраслима. Полако се све више приближавамо сурвој стварности одраслог света и то нам је свима јасно, али још увек смо ту, негде, у средини, између сна и стварности. Почињемо све више да схватамо свет око нас и појаве које нас окружују, увијамо проблеме о којима до сада нисмо ни размишљали. Размишљамо о нашим поступцима и последицама које они доносе и о будућности нашег живота.

Колико год се ми осећали или трудили да будемо одрасли, сви смо још увек деца, и то не можемо променити колико год се трудили и треба у томе што више да уживамо јер кад једном прође детињство никада се неће вратити, а све што ће нам остати јесу успомене.

Пеја Киш, II-3

ПОСЕТА • ПОСЕТА • ПОСЕТА • ПОСЕТА • ПОСЕТА

Екскурзија у Ваљеву

Заједно са професорима и другарима кренула сам на екскурзију у Ваљево, са жељом да се упознам са свим знаменитостима овог града.

Са радиошћу и узбуђењем чекала сам да стигнемо. Када смо изашли из аутобуса прво што смо угледали био је манастир Лелић, у којем почива св. Николај Српски. Посетили смо и музеј у којем се налазе његове слике и неке личне ствари. Затим смо се упутили према манастиру Ђелије. Била сам одушевљена његовим изгледом и изгледом околине. Све је тако мирно, само се чују цвркти птица. Поред овог манастира налазе се гробови Илије Бирчанина и Јустинија Поповића. Поглед сам одмарао гледајући у велике површине ниске зелене траве. Када је требало кренути у даљи обилазак, било ми је жао што више нећу уживати гледајући овај манастир. Следећи манастир који смо посетили био је манастир св. Јована Крститеља, Јовања код Ваљева. Црква у Јовањи, посвећена рођењу Јована Крститеља налази се на скровитом платоу у Јовањској шуми, на десној обали реке Јабланице притоке Колубаре, 6km западно од Ваљева. Када смо се вратили у Ваљево, уживала сам шетајући поред Колубаре. Највећу пажњу ми је привукao споменик Живојину Мишићу. Пре него што смо кренули кући ишли смо у Бранковину да посетимо гроб Десанке Максимовић, у близини се налазе гробови Ненадовића.

Када сам се вратила кући јавила ми се жеља да још једном у будућности поново посетим све ове манастире и пропештам ваљевским улицама.

Јована Дамјановић, I-1

Пут у Београд

У Београду смо видели много тога, и много научили. Видели смо дела ликовне уметности. Свима нам се тај пут свидео, и надамо се да ћемо имати још таквих излета. Од свега што смо видели највише ми се свидео храм Светог Саве, али сем о овоме рећи ћу нешто и о другим стварима које смо обишли.

Храм Светог Саве је највећи српски православни храм, највећи православни храм на Балкану и једна од највећих православних цркава на свету. Он се налази у источном делу Светосавског трга, на општини Врачар, у Београду. Подигнут је на месту за које се сматра да је Синан паша 1595. године спалио мошти светог Саве, оснивача Српске православне цркве. Изградња цркве је финансирана искључиво добровољним прилозима. Овај спомен храм представља органски део савремене живописне силуете Београда, чинећи једно од његових главних обележја. Изграђен је у српско-византиском стилу, са четири звоника висока 44 m. Висина врха куполе износи 70 m, док је главни позлаћени крст висок још 12 m, што врху храма даје укупну висину од 82 m, а надморску висину од 134 m (64 m изнад нивоа реке Саве). Због тога ова црква заузима истакнуто место на београдском горизонту и видљива је са свих прилаза граду. Храм заузима површину од 3.500 квадратних метара приземљу, уз додатних 1.500 m² на три галерије на првом нивоу. Постоји још и галерија од 120 m² на другом нивоу, на коме се налази и спољашњи видиковац који се простире око целе куполе. Храм се у правцу исток-запад протеже 91 m, а у правцу север-југ 81 m. Куполе су украсене са осамнаест позлаћених крстова у три величине, док се у звоницима налази 49 звона из аустријске звоноливице. Црква може да прими 10.000 верника, а на западну хорску галерију може да стane 800 хориста. Испод пода храма је изграђена ризница и крипта светог Саве, као и гробна црква светог кнеза Лазара, укупне површине око 1.800 m². Храм је обложен белим мермером и гранитом, у чему је суделовао и словеначки Мармар Хотавље. Живописање, које тек престоји, биће урађено у технички мозаици. Предвиђено је да се у главној куполи налази огроман мозаик Христа Пантократора.

Конак кнегиње Љубице је био последња дестинација коју смо обишли, и о њему смо научили доста ствари. Налази се у улици кнеза Симе Марковића број 8. Саграђен је 1829-1831. под надзором Хаци-Николе Живковића, пионира српског неимарства у првој половини 19. века. По налогу кнеза Милоша Обреновића подигнут је за становање његове породице, кнегиње Љубице и синова Милана и Михаила. Зграда је до данас сачувана као најрепрезентативнија градска кућа из прве половине 19. века. У архитектонској обради садржи све одлике оријенталног грађевинарства, варијанте тзв. српско-балканског стила, али са декоративним елементима класицизма који најављују утицај Запада на домаћу архитектуру у првом периоду обнове српске државе. Од долaska на власт Александра Карађорђевића 1842. године, па надаље, зграда је служила као Лицеј, Касациони и Апелациони суд, Уметнички музеј, Црквени музеј, Дом стараца и старица, Завод за заштиту споменика културе Србије, а сада је у саставу Музеја града Београда и користи се за излагање музејског материјала и сликарских изложби. Сталну поставку у Конаку чини оригинални намештај, рађен у оријентално-балканском стилу као и другим стиловима оног времена.

Авалски торањ смо посетили на почетку, рано ујутро, али због магле нисмо могли да уживамо у погледу са њега. Без обзира на то о њему смо чули неке ствари о људима који су тамо запослени. Чули смо да је првобитно пуштен у рад 1965. срушен у НАТО бомбардовању Југославије 29. априла 1999. Након обнове у трајању од три године, Авалски торањ је отворен у присуству државног врха Републике Србије 21. априла 2010.

Вуков и Доситејев музей основан је 1949. Налази се у згради некадашње Велике школе, коју је као Лицеј отворио 1808. велики српски просветитељ и први српски министар просвете Доситеј Обрадовић. Музей има стручну библиотеку, са мањом читаоницом и састоји се из два дела - у приземљу је део посвећен Доситеју Обрадовићу, а на спрату део о животу и делу Вука Стефановића Карапића.

Филим "Аватар"

Када се само чује (име Џејмса Камерона, и у уводном трејлеру наведе пар филмова које је радио ("Терминатор", "Титаник"...)) схватите да је у питању краљ Холивуда, човек који зна да потроши пуно, али и заради много више паре. А "Аватар" је по свему судећи следећи импресивни наслов у његовој биографији.

Међутим, проблем са сензационалним филмовима попут "Аватара" је што ће мало људи рећи нешто против њега. Сви ће говорити о томе како је life-changing experience, нешто најлепше што су видeli у животу. Но, плашим се да људи по конформизму воле да прате друге и деле неко опште размишљање. Ово не значи да је "Аватар" лош филм, напротив, револуционаран је, оно што доноси са техничке стране у потпуности мења начин конзумирања филмова, те верујем да ће у будућности "Аватар" за ефекте бити оно што је "Matrix" био пре 10 година. Први пут сам гледао 3D филм у биоскопу и заиста је очараојуће, а на тренутке и немогуће, пратити гомиле детаља које су интегрисане у Пандору, имагинарни свет на коме живи раса Na'vi, који су и главни јунаци ове приче. Прича је коректна и динамична. Опет, прича по себи није револуционарна. Лепа је, има све елементе комерцијалног филма. фенси пределе, патетичне лубавне сцене, летеће објекте и наравно тучу са главним непријатељем на kraju filma. Наравно, добар део тога је већ виђен, део приче подсећа чак и на "Pokahontas", а о кенофобији људског рода постоји толико снимљених филмова. Али оно што раздваја Камерона од осталих јесте начин на који он склапа све ове приче у једну целину. Филм напротив шета ваша осећања од горчине до поноса што "бунт" никада не умире, и што ће се увек појавити изненада сила која решава ствар.

Многи не желе да признају филм у коме главни глумци представљају заправо 3D анимацију. Могуће, на kraju, мишљење је субјективна категорија, на вами је да доживите ову авантуру на свој начин.

Стојаковић Стефан, III-3

Јована Дамјановић, I-1

Пут у Београд

У Београду смо видели много тога, и много научили. Видели смо дела ликовне уметности. Свима нам се тај пут свидео, и надамо се да ћемо имати још таквих излета. Од свега што смо видели највише ми се свидео храм Светог Саве, али сем о овоме рећи ћу нешто и о другим стварима које смо обишли.

Храм Светог Саве је највећи српски православни храм, највећи православни храм на Балкану и једна од највећих православних цркава на свету. Он се налази у источном делу Светосавског трга, на општини Врачар, у Београду. Подигнут је на месту за које се сматра да је Синан паша 1595. године спалио мошти светог Саве, оснивача Српске православне цркве. Изградња цркве је финансирана искључиво добровољним прилозима. Овај спомен храм представља органски део савремене живописне силуете Београда, чинећи једно од његових главних обележја. Изграђен је у српско-византиском стилу, са четири звоника висока 44 m. Висина врха куполе износи 70 m, док је главни позлаћени крст висок још 12 m, што врху храма даје укупну висину од 82 m, а надморску висину од 134 m (64 m изнад нивоа реке Саве). Због тога ова црква заузима истакнуто место на београдском горизонту и видљива је са свих прилаза граду. Храм заузима површину од 3.500 квадратних метара приземљу, уз додатних 1.500 m² на три галерије на првом нивоу. Постоји још и галерија од 120 m² на другом нивоу, на коме се налази и спољашњи видиковац који се простире око целе куполе. Храм се у правцу исток-запад протеже 91 m, а у правцу север-југ 81 m. Куполе су украсене са осамнаест позлаћених крстова у три величине, док се у звоницима налази 49 звона из аустријске звоноливице. Црква може да прими 10.000 верника, а на западну хорску галерију може да стane 800 хориста. Испод пода храма је изграђена ризница и крипта светог Саве, као и гробна црква светог кнеза Лазара, укупне површине око 1.800 m². Храм је обложен белим мермером и гранитом, у чему је суделовао и словеначки Мармар Хотавље. Живописање, које тек престоји, биће урађено у технички мозаици. Предвиђено је да се у главној куполи налази огроман мозаик Христа Пантократора.

Конак кнегиње Љубице је био последња дестинација коју смо обишли, и о њему смо научили доста ствари. Налази се у улици кнеза Симе Марковића број 8. Саграђен је 1829-1831. под надзором Хаци-Николе Живковића, пионира српског неимарства у првој половини 19. века. По налогу кнеза Милоша Обреновића подигнут је за становање његове породице, кнегиње Љубице и синова Милана и Михаила. Зграда је до данас сачувана као најрепрезентативнија градска кућа из прве половине 19. века. У архитектонској обради садржи све одлике оријенталног грађевинарства, варијанте тзв. српско-балканског стила, али са декоративним елементима класицизма који најављују утицај Запада на домаћу архитектуру у првом периоду обнове српске државе. Од долaska на власт Александра Карађорђевића 1842. године, па надаље, зграда је служила као Лицеј, Касациони и Апелациони суд, Уметнички музеј, Црквени музеј, Дом стараца и старица, Завод за заштиту споменика културе Србије, а сада је у саставу Музеја града Београда и користи се за излагање музејског материјала и сликарских изложби. Сталну поставку у Конаку чини оригинални намештај, рађен у оријентално-балканском стилу као и другим стиловима оног времена.

Авалски торањ смо посетили на почетку, рано ујутро, али због магле нисмо могли да уживамо у погледу са њега. Без обзира на то о њему смо чули неке ствари о људима који су тамо запослени. Чули смо да је првобитно пуштен у рад 1965. срушен у НАТО бомбардовању Југославије 29. априла 1999. Након обнове у трајању од три године, Авалски торањ је отворен у присуству државног врха Републике Србије 21. априла 2010.

Вуков и Доситејев музей основан је 1949. Налази се у згради некадашње Велике школе, коју је као Лицеј отворио 1808. велики српски просветитељ и први српски министар просвете Доситеј Обрадовић. Музей има стручну библиотеку, са мањом читаоницом и састоји се из два дела - у приземљу је део посвећен Доситеју Обрадовићу, а на спрату део о животу и делу Вука Стефановића Карапића.

Давид Ромић, II-1

ТАЛЕНАТ • ТАЛЕНАТ • ТАЛЕНАТ • ТАЛЕНАТ

ВЕЧЕРЊЕ НОВОСТИ 07. 10. 2010.

"ДОСИТЕЈ" ДАВИДУ

Шид - За освајање другог места на републичком такмичењу из математике, Давид Дабић, ученик четвртог три разреда Гимназије "Сава Шумановић" у Шиду, разредног старешине Милице Новаковић, добио је "Доситејеву награду".

Давиду је пре почетка школске године припало и 30.000 динара, а пре неколико дана он је боравио у Београду да прими и плакету.

- Такмичим се и из физике и хемије, или ми математика најбоље иде. Три седмице пре такмичења се додатно припремам и никаквих посебних тајни, осим талент и рада, нема - скромно прича Давид.

И ове школске године поново ће се такмичити, а чека га и матура, те припрема за факултет. Давид каже да је одлучио да упише електротехнику. Пријемни неће морати да положе, због показаног успеха на републичком новому. А на питање, има ли слободног времена, Давид кратко одговара:

- Само је потребно добро испланирати обавезе и све може да се постигне. Свакако да имам времена и за дружење и изласке.

В. Ђ.

М НОВИНЕ 20. 10. 2010.

Награда за таленат и напоран рад

Давид Дабић, ученик четвртог разреда гимназије "Сава Шумановић" у Шиду, недавно је постао и добитник награде Доситеја, коју додељује Министарство омладине и спорта. Давид се нашао међу 665 најталентованијих ученика из целе земље, а ову престижну награду примио је у суботу 2. октобра у великој сали Дома синдиката у Београду. Признање, које подразумева и одређену финансијску подршку уручено му је

за освојено друго место на државном такмичењу из математике одржаном у Лесковцу.

- Овој награди сам се веома обрадовао, али не могу рећи да сам био изненађен јер сам то и очекивао. Награда је стигла са великим закашањем будући да ми је уручена за резултате које сам остварио доста раније, још пре две године - рекао нам је Давид Дабић, коме овај признати успех није и једини, будући да се још од виших разреда основне школе такмичи на бројим такмичењима из математике и физике, а на многима од њих је заузео једно од прва три места.

- Лепо је наћи се у друштву успешних ученика из целе земље, од којих много познајем са учешћа на бројим такмичењима и са којима сам већ пријатељ. Наша дружења су прилика да разменимо искуства и да сви појединачно видимо где се налазимо у односу на оне који су боли од нас. Имам добре услове за учење и спремање за такмичења, а уз таленат најважнија је воља да рад како би се постигли резултати које ће и други високо ценити - рекао нам је овај млади Шибјанин, који одаје слику врло скромног, младог момка који се не хвали својим успехима.

Посебну захвалност овом приликом, Давид је упутио својим професорима Милици Новаковић и Даници Гајић које га прате у припремама за такмичења и увек му дају безрезервну подршку.

- Библиотека наше школе опремљена је литературом која је мени неопходна за припрему такмичења што није случај у свим гимназијама - нагласио је Давид.

Давидов успех није случајан будући да је цео његов разред један врло добар тим математичких талената из којег се издава једна група ученика од које можемо и очекивати овакве успехе какве Давид постиже.

- Остаје нам да их подржимо и да се надамо да ће они сутра бити ти који ће бити носиоци развоја наше средине - рекао нам је директор гимназије, Дејан Прибичевић, који је додао да Давид није усамљен када су у питању високи резултати и постављање правих циљева, па ће тако ове године бити тешко одабрати ученика генерације у Гимназији која следеће године обележава 60 година рада.

М. Новине

Екскурзија других разреда наше школе

Среда, 27. октобар. Јутро, седам сати. Испред школе мноштво ђака, професора и где по који родитељ. Сви су спремни за дуже ишчекивану екскурзију других разреда. Тихо, али нестрпљиво сви заузимају своја места у конфорном аутобусу. Трајање екскурзије два дана. Маршрут: Шид - Костолац - Пожаревац - Велика Плана - Радовањски луг - Копорин - Смедерево - Шид.

Прво одредиште је било археолошко налазиште Виминацијум код Старог Костолца које је представљало Римски војни логор и град настало у I веку. У XIX веку још су се назирале обриси античког града Виминацијума и војног логора: широке улице које се секу под правим углом, тргови, позоришта, купатило, водовод, градски бедеми и куле. У склопу налазишта обишли смо три локалитета: гробље, са осликаним гробницама, војни логор и римско купатило. Римско купатило као да нас је вратило хиљадама година уназад тако да смо могли да замислимо живот тог доба.

После обиласка Виминацијума уследио је кратак пут до града Пожаревца

и обилазак Галерије Милене Павловић Бариле, која је поред сликарства радила и као модни дизајнер. Након тога посетили смо Градски музеј препун експоната многих епоха. Затим је уследио пут до Велике Плане где смо ноћили у хотелу "Плана". Уследио је одмор, вечера, дружење и наравно непроспавана ноћ. Упркос томе сви смо били спремни у раним јутарњим сатима за наставак путовања.

Другог дана посетили смо манастир - брвнару Покажници и Радовањски луг

На Смедеревској тврђави

место где је убијен Карађорђе. Затим смо присуствовали драмском приказу представе "Вожд". После представе одлазимо у манастир Копорин, који је подигао деспот Стефан Лазаревић. У близини манастира налази се извор свете воде. Током векова је више пута уништаван и обнављан. Садржајно преподне донело је мноштво сазнања о историји нашег народа и преплавило нас емоцијама. Посебно је дирљива била прича старе монахиње у манастиру Копорин. Сви смо је слушали без даха, упијајући сваку јену реч.

По повратку посетили смо Смедеревску тврђаву коју је подигао деспот Ђурађ Бранковић. Импозантна равничарска тврђава са чијих се кула пружа величанствен поглед на Дунав и град Смедерево.

Полазак за Шид у 17 часова. У аутобусу жамор. Више нико није уморан јер са собом носи нека нова сазнања и прелепе утиске, а које ће понети даље у живот. Сви су се сложили да се пријављују и за следећу екскурзију.

Теодора Мердановић, II-2

ПРАВОСЛАВНИ КАЛЕНДАР • ПРАВОСЛАВНИ КАЛЕНДАР

**Свети великомученик
Димитрије - Митровдан**
8. новембра /
по старом, 26. октобра

Овај славни и чудотворни светитељ рођео се у граду Солуну од родитеља благородних и благочестивих.. Његов отац беше војвода солунски; па кад му отац умре, цар поставио Димитрија за војводу на место оца. Поставивши га за војводу, христобрани цар Максимијан нарочито му препоручи да гони и истребљује хришћане у Солуну. Но Димитрије не само не послуша цара, него, напротив, јавно исповедаше и проповедаше Христа Господа у граду Солуну. Чувши то цар веома се огорчио на Димитрија, па када се једном враћаше из рата против Сармата, цар Максимијан схвати у Солуну нарочито, да ствар испита. Правиза, дакле, цар Димитрија војводу и испитивао га о вери. Димитрије јавно пред царем призвао да је хришћанин, и уз то још изближи царево идолопоклонство. Разјарени цар бацио Димитрија у тамницу. Знајући шта га чека, Димитрије уручио све своје имање своме верном послушнику Лупу, да разда сиротињама, и оде у тамницу вееско, што му предстојао страдање за Христа Господа.

У тамници му се јави ангел Божји и рече му: "Мир ти, страдалач Христос, мужај се и крепи се!" После неколико дана послала цар војнике у тамницу да убију Димитрија. Војници нађоше светитеља Божјег на молитви, и избодоше га копљем. Тело његово узеше хришћани потајно и сахранише чесно. Из тела страдаља Христова потече целебно миро, којим се многи болесници излечише.

Када цар Јустинијан хтеде пренети мошти светитељева из Солуна у Цариград, искочише пламене искре од гроба и чу се глас: "Станите, и не дирајте!" И тако мошти светог Димитрија останеле заувек у Солуну. Као заштитник Солуна свети Димитрије много се пута јављао и много пута спасао Солун од велике беде.

Свети Козма и Дамјан
14. новембра /
по старом, 1. новембра

Били су лекари и како хришћани верују чудотворци. Ова двојица светитеља су били рођена браћа, родом из Рима, као деца су крштени и у хришћанској духу васпитани. У хришћанској традицији помиње се да су имали велику благодат од Бога, да лече људе и животиње од сваке болести и муке, и то обично полагајећи руку. За свој труд нису тражили никакву награду, само су захтевали од болесника да верују у Исуса Христа. Наследивши велико имање, они су га милостиво раздавали беднима. У то време царовао је у Риму цар Карин. Пред њега довели су гонитељи хришћанства ову браћу, оковану у ланце. После другог испитивања цар им је наредио да се одрекну вере у Исуса Христа и принесу жртве римским боговима. Међутим Козма и Дамјан не само што нису послушали цара него су га још и саветовали да он призна "јединога истинитог Бога". Свети мученици Козма и Дамјан рекли су му "Наш Бог није створен, он је Створитељ свега, а твоји су богови измишљотине људске и дело руку уметника. И кад не би било уметника да вам направе богове, ви се не би имали коме кланјати."

У хришћанској традицији помиње се да је, после чуда учиненога над самим царем, кад су га чудесно исцелили од тешке болести - цар и сам изјавио своју веру у Исуса Христа и пустио браћу. И они су продолжили да проповедеју Хришћанство и исцелују болеснике.

Због тога што су се прочули позавидео им је на слави неки лекар, негдањи учитељ њихов, и под изговором да беру лековите траве изврзо их у планину и побио камењем. Ови светитељи су убијени 284. године.

**Сабор светог архангела
Михаила - Аранђеловдан**
21. новембра / по старом, 8. новембра

Сабор светог архангела Михаила - Аранђеловдан слави се 8. новембра по јулијанском календару. Од давнина људи су празновали анђело Божије, али се то често измештало у њихово обожавање. Четири до пет година пре Првог васељенског сабора одржан је Лаодичијски помесни сабор, који је својим 35. правилом установио исправно поштовање анђела. У време римског папе Силвестра и александријског патриарха Александра установљен је празник архијстратига Михаила и проних сила небесних у новембру. У књизи О небеској Јерархији, Свети Дионисије Ареопагит - ученик апостола Павла - описао је девет створених чинова анђелских војске, јер је својим деловањем спасао многе анђеле отпale од Бога, које је Луцифер повукао собом у пропаст. Међу анђелима влада савршена једнослушност и хијерархија и поданост Божјој вољи. На Аранђеловдан припрема се и жито за славу.

**Свети
апостол и
јеванђелист
Матеј**
29. новембра /
по старом,
16. новембра

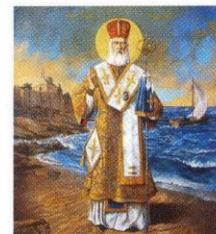
Био је цариник и сакупљач пореза, или на први позив Господа на Капернауму Матеј је кренуо првљено и пуним срцем за Христом. Написао је Јеванђеље на јеврејском језику и оно је, преведено на грчки, дошло и до нас. По силаску Светога Духа, апостол Матеј проповедао је Јеванђеље у Етиопији, Партији и Мидији. У Етиопији поставио је за епископа неког Платона, а затим се повукао у молитвену самоњу. Крстio је жену и сина кнеза те земље и кнез нареди војницима да га доведу на суд. Војници никада нису успевали да виде јеванђелисту нико су му чули глас, па је најзад сам кнез одлучио да га ухвати. Мучио га је палећи му ватру на грудима и светитељ најзад помоливши се Богу издахну. Кнез је наредио да Матејево тело, у оловном сандуку, баше у море, али се Матеј чудотворно јавио епископу Платону и рекао му где да нађе његово тело.

Видевши сва ова чудеса, кнез се најзад крстio и примио име Матеја напустивши сва своја земаљска добра, а када је постао и епископ богоугодно је служио Цркви до краja свог живота.

**Ваведење
Пресвете
Богородице**
4. децембра /
по старом,
21. новембра

Када је Пресвета Дјева Марија навршила три године, њени родитељи, свети Јоаким и Ана довели су је из Назарета у Јерусалим да је предају Богу у храм како су раније обећали. Била је то свечана поворка Јоакимових и Аниних сродника: напред су ишли деве са упаженим свечанама па онда Пресвета Дјева свечано одевена и украсена, између своје мајке и оца, и из њих остали сродници и пријатељи. На улазу у храм дочекао је првосвеченик Захарија, отац Јована Претече, и увео је не само у храм него и у Светињу над Светињама, у најсветије место храма из друге завесе где улазе само архијереји и то једном годишње. Родитељи су тада принесли жртву Богу, примили благослов од свештеника и вратили се кући, а Пресвета Дјева остала је у храму.

**Свети
Никола -
Никољдан**
19. децембра /
по старом, 6.
десембра

Свети Никола је по броју свечара без према међу славама у Срба, а посвећено му је више од 600 цркава под јурисдикцијом Српске православне цркве.

Свети Никола је слава непромењивог датума и Црква га слави шестог децембра по старом, односно 19. по новом календару. Тог дана 343. године овај светитељ "заменио је земаљско за небеско царство", како пише у првакним књигама.

Свети Никола се слави и 22. маја, у знак сећања на дан када су његове мошти 1096. године пренете из Мира на Ликији у тада православни Бари и положене у цркву светог Јована Претече, која је убрзо постала стециште ходочасника. Три године потом грађани Барија подигли су велиеплену цркву светом Николи. Том храму је касније српски краљ Стефан Дечански слао богате прилоге и целу цркву украсио сребром у знак захвалности што му је, како је веровао, свети Никола повратио вид. Свети Никола, архиепископ мирилијски, слављен је и данас у хришћанској свети. Родитељи су га, као сина јединца и као дар од Бога, посветили Богу. Свој духовни живот започео је у манастиру Нови Сион код свог стрица, где се и замонашио. Након смрти родитеља, разделио је сву наслеђену имовину сиромашнима. Према предању, вођен чудесним гласом кренуо је у народ да шири веру, правду и милосрђе, па је већ својом појавом доносно утеша, мир и добру вољу међу људе.

ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ

Јун

Организовано духовно вече посвећено Видовдану на којем је одржан рецитал у част овог великог празника, приказане фотографије и речено сећање са путовања групе грађана Шида, Новог Сада и Челарева, међу којима су били и професори наше школе Мирко Нанић и Душан Лукић, Светој Гори и манастиру Хиландар и обележен јубилеј - 5 година од изласка и 20 бројева листа професора и ученика Гимназије "Сава Шумановић" "Гимназијалац".

Август, септембар, октобар 2010.

Гимназија "Сава Шумановић" је одабрана да се укључи у пројекат "Развој предузетништва као кључне компетенције у општем средњем образовању". Пројекат је осмишљен као одговор на питање како школа може помоћи у подстизању предузетничког става ученика. Данашње друштво захтева од ученика да поседују вештине дигиталног доба - тимског рада, прикупљања података, управљања временом, анализа информација, коришћења високотехнолошких алата. С тога је потребно да ученици повезују теоријска знања са практичним искуствима, односно да развију предузетничке вештине.

Кроз пројекат пролазе директори, помоћници директора, по два наставника из сваке одабране школе и представници Школских управа. Пројекат реализује Министарство просвете у сарадњи са Међународном организацијом „International Management Group“ (IMO), а финасира се из средстава донације Владе Краљевине Норвешке.

09.09.2010.

У оквиру припрема за нову школску годину, у холу Гимназије је одржан БАЗАР КЊИГА, на коме су ученици могли да разменjuју или купе половине уџбенике, књиге, часописе.

Септембар 2010.

И ове школске године, у нашој Гимназије биће организована факултативна настава РУСИНСКОГ ЈЕЗИКА, а обављене су све припреме за изучавање СЛОВАЧКОГ ЈЕЗИКА.

14.09.2010.

Одржан турнир у малом фудбалу на ком је учествовало 16 екипа подељених у групе по бод систему. У финалу су играли ученици 3.1 и 4.2 разреда, а победу је однео 4.2 разред победивши 3.1 разред са 2:1. Треће место освојио је 3.4 разред.

24.09.2010.

Покрајински секретаријат за рад, запошљавање и равноправност полова, у сарадњи са Покрајинским секретаријатом за образовање, организовао је у Техничкој школи „Никола Тесла“ у Шиду вршњачку едукацију на тему „Крени од себе - препознај насиље у партнерским односима“.

У едукацији је учествовало 12 ученика 3. и 4. разреда наше школе и добили су сертификат о учешћу на обуци. Учесници семинара били су: Бертић Марко, Симић Никола, Думитровић Јован, Јевшић Алена, Гњидић Тијана, Зец Милица, Лепињица Јована, Бешевић Милица, Фајфрић Александра, Мајковић Душан, Калај Александра, Џинић Бојана.

02.10.2010.

Министарство омладине и спорта и Фонд за младе таленте Републике Србије додељили су „Доситејеву награду“ Дабић Давиду, ученику 4.3 разреда, за изузетан успех постигнут у 2009. години, односно освојену Другу награду на државном такмичењу из математике. Давид је награду примио 02. октобра у Дому синдиката у Београду. Желимо Давиду да и ове школске године буде успешан на такмичењима, да и унапреди своје изузетне способности и искористи их у даљем школовању.

05.10.2010.

Одржано општинско такмичење у стоном тенису. Гимназија "Сава Шумановић" освојила је прво место и у женској и у мушкиј конкуренцији.

Појединачно, у женској конкуренцији, прво место је освојила Дујаковић Милијана, друго место Радојчић Снежана, а треће Ступавски Тања.

У мушкиј конкуренцији, појединачно, друго место освојио је Добријевић Немања, а треће место Кабић Милан.

07.10.2010.

У Гимназији је одржана аудиција у оквиру пројекта „Србија у ритму Европе“.

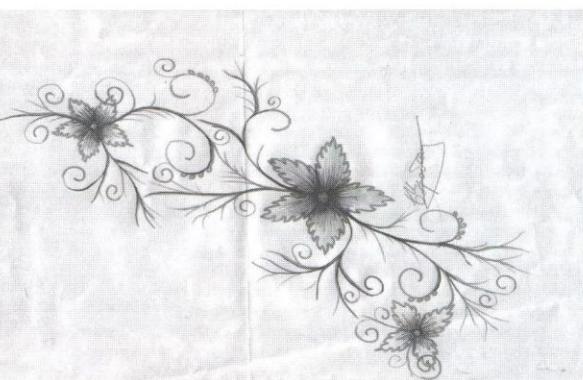
09. октобар 2010.

Ученици и професори наше школе као и пријатељи Гимназије посетили су знаменитости Ваљева, манастире Лелић, Ђелије, спомен - комплекс Бранковина на којем је одата пошта нашој великој песникињи Десанки Максимовић.

14.октобра 2010.

Ученици и професори наше школе присуствовали су позоришној представи „Кокошка“ у ЈДП у Београду.

На спомен обележју на Дебрњи, на путу између Моровића и Јамене, одржана је манифестација посвећена годишњици победе сремских и босанских партизана над једном већом немачком јединицом 1942. године и обележена је годишњица деблокаде пута Моровић - Јамена 1991. године. Изведен је пригодан програм у којем су ученици наше школе: Срђан Станић, 4.1, Предраг Терзић, 4.2, и Лидија Стојецки, 3.3, казивали стихове и прозу Благоја Јастребића, Бранка Ђопића и Мике Антића. Ученике је за овај програм припремао проф. Душан Лукић.

ТИМНАЗИЈАЛАЦ – ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ТИМНАЗИЈЕ *САВА ШУМАНОВИЋ* У ШИДУ

ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ

Октобар2010.

Ђачки парламент Гимназије жели да оствари још бољу и садржајнију сарадњу са Канцеларијом за младе Општине Шид, па ће се један број ученика укључити у рад различитих предложених радионица.

Октобар 2010.

Активности у оквиру Дечије недеље

- Трка за срећније дитињство - најбољи резултат у категорији 3. и 4. разреда постигао је, освојивши треће место, Милош Милошевић, ученик 4.4 разреда.

- сакупљање жира - ученици трећих разреда наше школе организовали су радну акцију која је трајала два дана у којој су сакупљали жир у шумама Моровића и Јамене, а цео приход намењен је помоћи ученицима слабијег материјалног стања да би могли да учествују на матурској екскурзији.

- сакупљање школског прибора - сваке школске године, ученици Гимназије, сакупљају свеске и школски прибор, који преко Центра за социјални рад, поклоне дечијем материјалном стању.

- едукативно забавни парк - у оквиру пројекта о развоју предузетништва, тим наше Гимназије је дао предлог за уређење едукативно - забавног парка. Циљ пројекта је да се на једном делу јавне површине у Шиду, или у неком од насељених места општине, припреми простор, који ће у највећој мери, користити најмлађи. Простор ће бити погодан за забаву и едукацију. Планира се постављање полигона, уређење простора за одржавање ликовних радионица, луткарских представа, програма и перформанса. Аниматори ових активности ће бити ученици наше школе.

Позивамо све заинтересоване ученике да, укључивањем у различите ТИМОВЕ, дају свој допринос у реализацији ових активности.

Октобар 2010.

Ученици и професори Гимназије учествују на семинару из области фото видео технике. Носилац овог пројекта је НООП „Независна омладинска организација Руме“ а финансијер је Министарство омладине и спорта, Републике Србије.

Едукација се одвија кроз три модула. Први модул је из видео продукције, други из области маркетинга и на крају ће најбољи полазници претходна два, бити одабрани за трећи модул, када ће се кроз практичне вежбе спојити видео продукција и маркетинг и заједно снимити неколико спотова.

На семинару ће учествовати: Пешић Дејан, Шинка Андреј, Ђурић Санја, Момчиловић Николина, Гвозденовић Александар, Симић Никола и Бојчић Светлана.

19.10.2010.

Одржано окружно такмичење у стоном тенисусу на ком је наша Гимназија освојила прво место и у женској и у мушкиј конкуренцији. Женску екипу су чиниле ученице Дујаковић Милица, Ступавски Тања и Радојчић Снежана, а мушку екипу су чинили ученици Кабић Милан, Добријевић Немања и Марковић Душан. Обе екипе су се пласирале на републичко такмичење које ће се одржати у Пироту.

У појединачној конкуренцији Дујаковић Милица је освојила прво место.

21. октобар 2010.

Чланови борачке организације из Адашеваца присуствовали су Великом школском часу у Крагујевцу и положили су цвеће на хумке стрељаних ѯака. Ово је традиционална посета којом се жели учествовати у обележавању овог тужног дана када су фашисти стрељали више хиљада Крагујевчана, а међу њима професоре и ученике крагујевачких школа. То је датум за незаборав и опомена свима који угрожавају туђе животе и уништавају туђу младост. Као гост у овој делегацији је био и професор наше школе Душан Лукић.

22. октобар 2010.

У школи је организована изложба поводом Месеца књиге. Изложбу је припремила проф. Нада Хромиш - Аничић.

ОНИ НАС УЧЕ

„Није оно човек што се може сместити у један гроб, Но оно што се не може сместити ни у васину.“

Св. Владика Николај

„Океан се не може опрнити мастилом, нити доброта речима.“

Св. Владика Николај

„Ако чиниш добро, не ударај у велика звона.“

Народна пословица

„Речи треба мерити, а не бројати.“

Народна пословица

„Људи мале памети ретко се труде да не буду досадни.“

И. Андрић

„Цијели свијет мали ти је био, метар земље сада ти је доста.“

Његов (после Наполеонове смрти)

„За разлику од доктора наука, сељаци имају више знања од стручне спреме.“

Д. Радовић

„Остати равнодушан према књизи, значи лакомислено осиромашити свој живот.“

И. Андрић

„Књиге су хладни, али поуздана пријатељи.“

Сократ

„Нигде горег немајада но завичај изгубити.“

Еурипид

„Када човек пронађе лепу мисао требало би да је држи под стаклом, да се не испрља.“

М. Селимовић

„Живот је шире од сваког прописа. Морал је замисао, а живот је оно што бива!“

М Селимовић

„Као што се ватра не гаси ватром, тако се и зло не гаси злом.“

Толстој

„Мржња оних који су зли није толико опасна као њихово пријатељство.“

Нушић

„Онај ко сам себе лаже, најлакше се врећа.“

Достојевски

„Моћ владања над другим неодољива је сласт тамне стране човековог бића“.«

В. Јеротић

„Сваки човек греши, а само неразуман истраје у својој заблуди.“

Цицерон

VICTORIA OIL
VICTORIAGROUP

Аутор: Александра Нешковић II-3

ГИМНАЗИЈАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шид. Уређује Редакцијски колегијум:
професори Душан Лукић, Бранкица Рац, Нада Хромиш-Аничић, Бранислава Павловић, Љубица Радишић;
ученици: Оливера Ђулић, Јована Дамјановић, Милица Зећ, Бојана Врабац; www.gimnazijasid.com, Александар Живковић
Технички уредник: Жељко Јовановић; Штампа: Г.Т.П. "ПЛАНЕТА", 20. октобра 31, ШИД; Тел.: 022-711-880, Тел./факс: 714-190
Излазак овог броја омогућили су: VICTORIA OIL, штампарија "ПЛАНЕТА" ШИД, Парфимерија "CAVALLI" - ШИД